

J. R. WARD

ZMIJE

Zmije

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

J. R. Ward

Zmije – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZMIJE

PRAHA 2023

Přeložila: **JANA PACNEROVÁ**

J. R. Ward: Zmije
Vydání první
Copyright © 2022 by Love Conquers All, Inc.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., 5. května 1746/22, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2023 jako svou 2611. publikaci
Přeloženo z anglického originálu The Viper, vydaného nakladatelstvím
Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York 2022
Český překlad © 2023 Jana Pacnerová
Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová
Korektorka Daniela Čermáková
Přebal a vazba © 2023 Emil Křížka
Sazba a grafická úprava Ricardo

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

Cena uvedena výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2108-0
ISBN e-knihy 978-80-253-XXX-X (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-XXX-X (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-XXX-X (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

BARONET
Praha 2023

J. R. WARD

ZMIJE

Třetí díl série

BRATRSTVO ČERNÉ DÝKY:
VĚZEŇSKÝ TÁBOR

*Čestnému muži,
který vždy vidí vnitřní krásu,
a ženě, která ho vpustila do svého srdce.*

SLOVNÍČEK POJMŮ A VLASTNÍCH JMEN

ahstrux nohstrum

Soukromá stráž s oprávněním zabíjet, která je do své funkce jmenována králem.

ahvenge

Čin, jímž je vykonána smrtící odvěta; typicky je prováděn milovaným.

Bratrstvo černé dýky

Elitně vycvičení upíří válečníci, kteří chrání svou rasu proti Vyhlazovací společnosti. Díky selektivnímu křížení v rámci svého druhu jsou bratři obdařeni mimořádnými tělesnými i duševními schopnostmi a rychlou regenerací organismu. Zpravidla nejsou pokrevně spřízněni a za členy Bratrstva je jmenují stávající členové. Jsou od přírody agresivní, tajnůstkářští, spoléhají sami na sebe a žijí stranou řadových upírů. S příslušníky jiných kast se stýkají jen výjimečně, především když se potřebují nakrmit. V říši upírů, kde o nich koluje řada legend, jsou zbožně uctíváni. Smrt jim může způsobit pouze vážné zranění, například střelná rána nebo probodnutí srdce.

bezduchý

Člověk zbavený duše, který pronásleduje a vyhlazuje upíry, člen Vyhlazovací společnosti. *Bezduchého* lze za-

bít pouze bodnou ranou do hrudi v místě, kde míval srdce; jinak jsou nesmrtelní. Nepijí, nejedí a nejsou schopni pohlavního styku. Vzhledem k tomu, že jejich pleť, veškeré ochlupení i duhovky časem ztrácejí pigment, jsou plavovlasí, bledí a mají světlé oči; voní po kojeneckém zásypu. Po uvedení do řádu Omegou uschovají na bezpečné místo keramický hrnek, v němž je uloženo jejich srdce, které jim bylo vyjmuto při iniciaci.

cohntehst

Konflikt mezi dvěma upíry soupeřícími o právo milovat se s upírkou.

Dhund

Peklo.

doggen

Podle hierarchie v upíří společnosti příslušník kasty služebnictva. Svým pánům slouží v duchu konzervativních zvyklostí a dodržují formální společenská pravidla chování i oblékání. Denní světlo jim neublíží, ale poměrně rychle stárnou. Průměrná délka života *doggenů* činí pět set let.

ehros

Vyvolená vyškolená v oblasti sexuálního umění.

exhile dhoble

Zlé nebo prokleté dvojče, to, které se narodí jako druhé.

ghardian

Strážce jedince. Existují různé stupně *ghardianů*, přičemž nejmocnější je *whard*, jemuž je svěřena do péče upírka, na niž se vztahuje *sehkluze*.

glymera

Společenské jádro upírské aristokracie, zhruba odpovídající anglické společenské smetánce z období regentství (začátek 19. století).

hellren

Upír mužského rodu spojený manželským slibem s upírem ženského rodu. Muži mohou mít i více manželek.

hyslop

Výraz označující selhání úsudku, jež zpravidla bývá důsledkem ohrožení mechanických funkcí vozidla nebo jiného motorizovaného dopravního prostředku. Kupříkladu když někdo nechá klíče v autě, které zůstane přes noc zaparkované před domovem rodiny, načež je řečené auto ukradeno.

chrih

Ve Staré řeči symbol ctihodné smrti.

Krypta

Posvátná hrobka Bratrstva černé dýky, využívaná jednak k obřadům a jednak jako úložiště keramických nádob *bezduchých*. Rituály konané v Kryptě zahrnují zasvěcení, pohřby a kázeňská řízení s bratry. Na posvátnou půdu mají přístup jen členové Bratrstva, Stvořitelka nebo uchazeči o přijetí mezi válečníky.

leahdyr

Mocný a vlivný jedinec.

leelan

Výraz něhy a lásky (volně přeloženo „nejdražší“).

lewlhen

Dar.

lheag

Uctivý výraz, jímž sexuálně podřízený subjekt oslovuje dominantní osobu.

Lhenihan

Bájný tvor, vyhlášený svou sexuální náruživostí. V moderním slangu označení muže nadpřirozených rozměrů a sexuální výkonnosti.

lys

Mučicí nástroj používaný k odstranění očí.

mahmen

Matka, používáno jako označení skutečného stavu i jako výraz náklonnosti.

mhis

Kamufláž určitého hmotného prostředí; vytvoření iluzorního pole.

***nalla* (ž. r.) nebo *nallum* (m. r.)**

Lichotivé označení, znamená „milovaná/milovaný“.

newling

Nedotčená mužem; panna.

období potřeby

Doba plodnosti upíra ženského pohlaví. Obvykle trvá dva dny a provází ji silná sexuální touha. Poprvé nastupuje přibližně pět let po proměně a poté vždy jednou za dekádu. Jsou-li upíři mužského rodu v blízkosti ženy, která prochází obdobím potřeby, do určité míry na ni reagují. Tato perioda může být velmi nebezpečná, protože mezi soupeřícími muži často dochází ke rvačkám, zejména pokud dotyčná žena nemá druha.

Omega

Ďábelská tajemná postava mužského principu, která pronásleduje a hubí upíry ze zášti vůči Stvořitelce. Existuje v nadčasové říši a disponuje obrovskou mocí, neovládá však zázrak stvoření, ani nedokáže vdechnout nový život.

otrok krve

Upír mužského nebo ženského rodu, který je nucen poskytovat krev jinému příslušníkovi své rasy. Od tohoto zvyku se většinou upustilo, nicméně ho zákon nezakazuje.

phearsom

Výraz označující potenci mužských pohlavních orgánů. V doslovném překladu přibližně „zaslouží si vstoupit do lůna ženy“.

princeps

Nejvyšší stupeň upírů aristokracie, nad nímž stojí jen členové První rodiny nebo Vyvolené Stvořitelky. Nositel tohoto titulu se s ním musí narodit; titul nemůže být udělen.

proměna

Klíčový okamžik v životě upíra, kdy se on nebo ona mění v dospělého příslušníka rasy. Poté se musí žít krví jedince opačného pohlaví, aby přežil, a nesmí se vystavovat slunci. K proměně dochází zpravidla po dovršení pětadvacátého roku života. Někteří upíři, především muži, proměnu nepřežijí. Před proměnou je upír zesláblý a netečný, nejvíce zájem o sex a nedokáže se dematerializovat.

První rodina

Král a královna upírů včetně všech jejich případných potomků.

pyrokant

Označuje kritickou slabinu konkrétního jedince. Může být vnitřní, například závislost, nebo vnější, například milenec.

rahlman

Spasitel.

rythus

Rituální způsob usmíření či nápravy, jež navrhuje ten, kdo urazil druhou osobu nebo spáchal přestupek. Je-li nabídka *rythu* přijata, poškozený vybere zbraň, již použije proti provinilci, který nemá možnost obrany.

sehkluze

Stav určité izolace či odloučení, který král uděluje upírce na základě žádosti jejích rodinných příslušníků. Na upírku dohlíží poručník, *whard*, zpravidla nejstarší člen její domácnosti, který má ze svého titulu právo rozhodovat o způsobu jejího života a dle vlastního uvážení jí buď zcela, nebo částečně může zabránit v kontaktu s okolním světem.

shellan

Upír ženského rodu spojený manželským slibem s upírem mužského rodu. Vzhledem k silně majetnickému chování zadaného muže mívají ženy pouze jednoho druha.

Stín

Nadčasová říše, v níž se mrtví setkávají se svými blízkými a kde tráví věčnost.

Stvořitelka

Tajemná síla ženského principu, která uděluje privilegia, je rádkyní krále a správkyní upířích archivů. Žije

v nadčasové říši a je obdařena nesmírnou mocí. Ovládá umění stvoření, které uplatnila při zrodu populace upírů.

symphath

Poddruh upíra; mimo jiné je charakterizován též schopností a touhou manipulovat s emocemi druhých (např. výměna energie). Historicky byli *symphathové* diskriminováni a v určitých obdobích na ně upíři pořádali štvance. Jsou na pokraji vyhnutí.

talhman

Zlá stránka jednotlivce. Tmavá skvrna na duši, která se dere na povrch.

trahyner

Oslovení používané mezi dvěma upíry mužského rodu, kteří vůči sobě navzájem chovají hluboký obdiv a přízeň; volně přeloženo „milovaný přítel“.

upír

Příslušník druhu odlišného od jedinců *Homo sapiens*. Aby upíři přežili, musí pít krev opačného pohlaví. Na živu je udrží i lidská krev, ale takto nabytá síla rychle pomíjí. Po proměně, k níž dochází kolem dvacátého pátého roku života, se upíři nesmějí vystavovat slunci a pravidelně se musí krmit krví. Po kousnutí upírem ani po smíšení krve obou druhů se člověk v upíra nemění, avšak jsou známy vzácné případy, kdy došlo ke zkřížení upíra s jinými druhy. Upíři se můžou kdykoli dematerializovat, ale při této činnosti se musí plně soustředit a oprostit se od veškerých emocí; nesmějí s sebou přenášet těžké předměty. Dokážou odstranit z lidského mozku vzpomínky, ale jen pokud jsou krátkodobé. Upíři se dožívají až tisíce let, někdy i déle.

urozený

Nejvyšší šlechtická hodnost mezi upíří aristokracií, hned po První rodině nebo Vyvolených ve službách Stvořitelky. Titulu se nabývá narozením, nikoli propůjčením.

Vyhlazovací společnost

Řád zabijáků vytvořený Omegou za účelem vyhlazení populace upírů.

Vyvolená

Upírka, vychovávaná podle přísných pravidel, předurčená do služeb Stvořitelky. Tyto ženy pocházejí z urozených rodin a jsou založeny spíše duchovně než světsky. S muži se nestýkají vůbec nebo jen zřídka, ale v zájmu zachování aristokratické rodové linie se můžou provdat za válečníka, kterého vybírá Stvořitelka. Umí předpovídat budoucnost. Kdysi se jejich krví krmili nezadaní členové Bratrstva, ale samotní bratři tuto zásadu zrušili.

wahlker

Poutník. Jedinec, který zemřel a vrátil se do života ze Stínu. *Wahlkerům* se dostává velké úcty a jsou ctěni a váženi pro námahu, kterou podstoupili.

whard

Kmotr nebo kmotra jedince.

PROLOG

1824 (lidského letopočtu)
Caldwell, New York

*K*anemille, syn Ulyssa Staršího, projížděl na krásném oři lesem osvětleným měsícem, zvuk okovaných kopyt jeho oblíbeného hřebce tlumily vrstvy borového jehličí a spadaneho listí. Na zem už padl listopadový chlad, příslib mrazivého zimního objetí, a po pravdě, byť nižší teplota komplikovala některé stránky života a živobytí, radoval se ze změny ročního období.

Nic mu nebylo milejší než teplo krbu po chladné noci.

Když vyjel z okraje lesa, jeho kůň se vydal bez pobídnutí po udusané cestě, která vedla podél okraje louky k zadní zahradě Kaneova sídla. Věru, když před pouhým rokem přeplul oceán, aby se usadil zde v Novém světě, neočekával, že se toho v novém místě pobytu najde tolik ze Starého světa. Přesto se však počínaje georgiánským domem, který obýval, přes park a stáje až po samotnou krajinu svých pozemků cítil báječně jako doma.

Ale na druhé straně, možná to bylo spíš jeho čerstvé manželství, co mu dodávalo hřejivou spokojenost hluboko v duši a optimistický a vlídný vztah ke všemu a kdečemu.

Jeho milovaná družka Cordhelia byla ctnostná žena a přálo mu veliké štěstí. A když si pomyslel, že ke sňatku bezmála nedošlo!

Jak se patřilo mezi rodinami glymery, jejich svazek byl domluvený, spojení dohodla její zdejší rodina a to,

co zbylo z jeho rodiny ve staré otčině. Zastupovala ho obstarožní teta a úmluva byla řádná a patriční, uzavřená s Cordheliinou mahmen, jelikož otec odešel do Stínu předešlého roku. Výměnou za slib přeplovat oceán a zúčastnit se obřadu spojení získal Kane toto velkolepé panství včetně personálu a zařízení, jakož i šest krásných kočárových koní, čtyři klusáky a stádo krav. Byla mu připsána též velmi značná částka peněz, z níž plynul víc než hojný výnos pro jeho novou shellan a domácnost.

Když mu teta předložila plody svého vyjednávání, divže stařenu z jeho počátečního odmítání neranila mrtvice. Částečně pramenil ten zarputilý odpor z toho, že o jejích plánech ničehož nevěděl. Z druhé části se zdráhal nechat uvěznit ve svazku bez lásky. Přesto byly prosby tety, jak se ukázalo, ležící již na smrtelném loži, přímo srdcervoucí. Jako poslední ze staré generace rodu se obávala, že nesplní slib, ježž dala své sestře – že se postará, aby se Kanemille v dospělosti usadil. Tohle byla jediná možnost, jak tvrdila, a docházel jí čas, vzhledem k jejímu chátrajícimu zdraví a velmi pokročilému věku.

Jako by mohl odmítnout.

A pak zesnula, odešla do Stínu.

Po její smrti ho sužoval pocit viny, neboť dozajista to, jak ji rozrušil, uspišilo její skon, a po období smutku našel jejímu personálu jiná pracovní místa, rozprodal její majetek, který teď připadl jemu, a odjel do Nového světa splnit její poslední přání.

Načež se mu dostalo přemnoha požehnaní, a všechna byla zcela nečekaná.

Od chvíle, kdy se zvedl závoj z tváře jeho milované, propadl lásce. Cordhelia byla v jeho očích krásná jako shakespearovská růže, ale nejvíc ho zasáhly její plachý půvab a cudnost.

Očekával, že bude muset tetino poslední přání strpět. Místo toho se často modlil, aby se ze Stínu dívala, spokojena výsledky svého úsilí a dojata jeho upřímným

vděkem za to, v čem měl od počátku poznávat pravý a řádný směr svého života.

Jak se přiblížili ke stájím, jeho kůň zaržál, z ohra-
dy mu odpověděli jeho druzi a Kane zabloudil zrakem
k záři svého sídla. Přívětivé žluté světlo nespočtu olejo-
vých lamp proudilo skrz okenní tabule ve všech patrech,
jako sluneční svit dopadalo na ojiněnou zem.

Krev se mu rozproudila rychleji. Srdce poskočilo.
Duše se usmívala.

Spustil dominantní levou ruku z otěží a překontrolo-
val obsah sedlové brašny.

Cílem Kaneovy pochůzky bylo splnit mimořádné přá-
ní jeho shellan. Poslední dobou se jí špatně spalo, a tak
byl u vesnického léčitele objednan váček levandule
a bylin, aby se jí lépe odpočívalo.

Jaké potěšení udělat něco pro svou ženu.

Podél zadní kamenné zdi zahrady pokračoval ke stáji.
Koně se nalézali po větru od sídla, architekt panství bral
v úvahu převládající směr větru a také přírodní stoupání
a klesání terénu, když uvažoval o jejich umístění. Noci
zaznělo další ržání a Kaneův kůň se roztančil.

Nebyl sám, kdo se rád vracel domů.

Budova stáje byla otevřená na obou koncích a ole-
jové lampy, zavěšené nad centrální uličkou mezi stání-
mi, tvořily rovněž hojné, vlivné osvětlení. Přitáhl otěže
a sesedl, zatímco hřebec poklusával na místě a pohazo-
val hlavou. Když Kane došlápl na zem, přitáhl koně k...

Žádný stájník nepřistupoval.

„Tomy?“ zavolal.

Kolem sice panoval značný hluk, frkání a dusot
ve stáních tvořily sbor, který dobře znal, ale nedostatek
reakce zvuky umlčel.

„Tomy.“ Kane provlékl otěže otvorem ve dveřích
a zvýšil hlas. „Kde jsi...?“

Zarazil se. Ohlédl se přes rameno. Zavěťřil.

V hrudi se mu šířil strašlivý pocit. Vykročil uličkou.

Sedlárna byla v přední části stáje a kromě skladování sedel a strojů a dalších jezdeckých potřeb se přes její úzký prostor vstupovalo do Tomyho osobního podzemního příbytku.

Dveře ke schodům, které vedly pod zem, byly zavřené. Je snad ošetřovatel koní nemocný nebo zraněný?

Kane zaklepal na výplň, pak otevřel. „Tomy?“

Dole ze tmy nezazněla žádná odpověď. Nebylo ani čím cítit, že by se tam někdo nalézal.

Kane se nutil zachovat klid, když odcházel a míjel sedla zavěšená na sloupech a kožené postroje a dřevěná vědra. Všechno to bylo známé, a přesto zčistajasna bloudil.

Na konci stáje se zahleděl na budovu sídla a čerpal útěchu z toho, jak nenarušeně vypadá. Dále si připomněl, že existuje nespočet důvodů, proč by se plně zaměstnaný stájník vzdálil ze svého místa. Oprava plotu. Doručení dodávky sena. Kojot u ohrady, kterého je třeba zlikvidovat.

Pročpak mít obavy?

Běda, znal na to odpověď. Příliš mu přálo štěstí od chvíle, kdy přišel do Caldwellu. Příliš mnoho. Misky vah se přece musí vyrovnat.

Když zbytek domácnosti spal v postelích, tato obava mu bránila ve spánku – a teď tohle. Tomy nikde. Což bylo neslýchané.

Kane se vzchopil a přinutil se k sídlu nebžet, nýbrž zvolna kráčet po pěšině, jako by se mu v mysli nevybavily okamžitě a snad i paranoidně záležitosti pohromy a smrti. Jak se blížil, pronikal zrakem každické okno svého velkolepého domu a přejížděl jeho vnější plochu od základů až ke střeše, od jednoho nároží k protějšímu. Formální stavbu tvořila rozlehlá řada místností, dvě křídla vybihající z velkorysé třípodlažní středové budovy, a jelikož všechny hedvábné závěsy byly rozhrnuté, aby vpouštěly dovnitř krásu měsíčné noci, pátral uvnitř po známkách narušení.

Když nespatriil vůbec žádný pohyb osob, sáhl dozadu k bedrům. Pro osobní ochranu nosil u sebe vždy ozdobnou, drahokamy posázenou dýku, ačkoliv jako aristokrat nebyl nijak dobře školený v boji s ní.

Přesto však byla uvnitř Cordhelia.

Musí ji chránit.

Obešel dům k hlavnímu vchodu, zjistil, že bytelné dveře jsou otevřené, a poznal, že vzadu v domě jsou také nějaké dveře dokořán, protože ucítil průvan a do nosu mu nepronikaly žádné pachy.

Nejdražší Stvořitelko, vyloupili je.

Sevřel pevněji jílec dýky, ruka se mu třásla a pocítil nenávist ke svému vznešenému původu a ke všem těm létům vzdělávání a společenské zahálky. Měl vyhledat výcvikový tábor a otužit se...

Položil volnou dlaň na obroušené dřevo dveří a přitlačil, aby je otevřel ještě víc.

„Cordhelio?“ zavolal. „Balene?“

To, že majordomus nereagoval, bylo ještě znepokojivější než to, že se neozývala Kaneova shellan. Balenovi nikdy neunikl žádný příchozí.

„Balene!“

Kaneův hlas se ještě rozléhal sídlem, když nahlédl do jídelny a spatřil dokonale prostřený stůl pro dva. Ale ten byl připravený už před mnoha hodinami, jak tomu u Posledního jídla vždycky bývalo.

Jeho přístup k úpatí schodiště tlumil perský koberec, který měl obzvlášť rád, a když kladl volnou ruku na balustrádu, obával se, co najde. Do zad mu svištěl průvan vanoucí domem, vlasy v týle se mu zježily...

„Překvapení!“

„Vše nejlepší k narozeninám, pane!“

„Hodně štěstí!“

Kane vykřikl, uskočil a přitom už z knihovny v zadní části domu proudily postavy dobře známých a vřele milovaných.

Byl to kompletní personál sídla a panství, každého z nich si cenil a uznával ho pro jeho individuální zásluhy... A za tou záplavou jeho Cordhelia, od růžové toalety se odráželo předené zlato jejích vlasů a jahodová líčka a safírové oči.

Jako vždy klopila zrak, její cudnost byla v řadách glymery nejvyšší ctností, a přesto poznal, jaké potěšení jí působí překvapení, jež nepochybně sama zosnovala.

Tuže dobře ho znala. Nepotrpěl si na velkolepé večírky, jaké byly mezi aristokracií běžné, takže toto byl ideální způsob, jak oslavit výročí jeho narození. A byť se nalézala ve vysokém postavení, nejen v této domácnosti, ale v celé glymeře, počkala, až všechen personál složí pánovi hold, než sama přistoupila.

„Požehnána budiž noc tvého zrození, drahý Kanemille.“

Jeho žena byla příliš cudná, než aby mu nabídla svou ruku nebo ústa. Nemohl však odolat, aby k ní nepřistoupil a nepolíbil ji na hrdlo, na žíly, nejprve na levou, pak na pravou, přímo nad vysoký krajkový límec její toalety. Z toho, jak se jí napjala ramena, bylo zřejmé, že je jí taková okázalost nepřijemná, ale dotek byl přípustný, jelikož se nalézali mezi sloužícími vázanými mlčenlivostí a diskrétností.

Stěží šlo o nepřijatelné počínání vzhledem k tomu, že byli jaksepatří spojeni.

Odtáhl se, upřel zrak na půvab své družky a věděl, že je nejšťastnějším mužem v Novém světě a po pravdě, na celé Zemi.

Do čtrnácti dnů se měl tento jeho náhled na osud změnit.

A mělo nastat dlouhé období utrpení.

Kdyby věděl, co ho očekává, byl by své pocity děsu spatřoval v přesnějším kontextu. Ukázalo se, že je nezpůsobila paranoia.

Šlo o předtuchu.

KAPITOLA PRVNÍ

Současnost

Sanatorium Willow Hills (opuštěné)

Connelly, stát New York

Sežeň auto, kurva. Teď hned – počkat! Vyřadil jsi obojky?“

„To se dozvíme. Jestli nám ulítnou hlavy, tak ne.“

Po tomto dialogu mužských hlasů bylo slyšet kvapné kroky, které se vzdalovaly – a elektronické pípání, jež trvalo krátce a nebylo hlasité. A pak ticho.

Ne... dýchání.

Skrz pevně zavřená víčka Kane nedokázal rozeznat, zda ten přerývaný dech patří jemu, nebo někomu jinému, a sotva to mohl vyřešit. Postrádal sílu zvednout tu mrtvou váhu, která mu zastírala zorné pole, ale byly tu i jiné problémy. Jeho zraněné tělo, pokryté popáleninami třetího stupně, bylo kotvou, jež udržovala rozumové schopnosti hluboko, přehluboko pod horkou vodou bolesti. Zpracovat cokoli víc než prostý stav vědomí vyžadovalo soustředění, jakého se mu nedostávalo.

Ačkoliv jestliže vůbec takhle uvažuje, určitě aspoň něco z toho vdechování a vydechování patří jemu...

No... krucinál. Bude zvracet.

Asi před deseti minutami, nebo to možná bylo deset hodin – možná deset dní? – mu dali něco, co ulevilo bolesti, drogu podávanou do žíly v loketní jamce. Skoro okamžitě následoval pocit plynutí, který všechno zastřel a měl za následek ta ztěžklá víčka, která se teď

pokoušel zvednout, a nyní se mu zvedal žaludek, nevolnost skoro stejně zlá jako...

Zaznamenal zařinčení kovu o kov.

Kontrola munice v pistoli.

Šoupání a cvakání stačilo na to, aby proniklo skrz těch málo myšlenek, co měl, a odneslo ho zpět do starého života, do míst, která nikdy nenavštěvoval rád. Nicméně příval vzpomínek na minulost nedbal na bariéry, jež se pokoušel vystavět. Obrazy útočily na krajinu jeho myšlení jako granáty, jejich detonace tvořily krátery...

„Kane.“

Rozptýlení mu ulevilo, poslepu natočil hlavu k muži, kterého tak velmi dobře znal. Pracně otevřel oči, ale nic neviděl. Aspoň... se domníval, že má otevřená víčka? Nedávno ho zbil někdo ze strážců vězeňského tábora a otok v něm budil pocit, že má místo obličejů pytel brambor.

„Apexi,“ pronesl chraplavě.

„Zvednu tě.“

Kane vrtěl hlavou a snažil se ještě něco říct. Pohyb by byl v tomhle okamžiku velká chyba. Věřu velká chyba...

„Máme jen jeden pokus. Musíme to udělat teď.“

Paže, které se mu zasouvaly pod tělo, působily jako žhavé pohrabáče zarývané do masa a Kane zasténal. Pak zpanikařil.

„Počkej, dost,“ vypravil ze sebe přidušeně.

Na jeho povel Apex zkameněl a Kane si pomyslel, že tohle by druhému vězni nedokázal udělat nikdo. Apex byl přírodní živel, bič nemravnosti v prostorách tábora, ať už tady v nové lokaci, nebo v té předchozí, podzemní. A přesto Kanea poslouchal z důvodů, které nikdy nebyly docela jasné.

„Nemůžeme odejít.“ Kane slabě zakašlal a udělalo se mu ještě víc špatně. „Co... Lucan. Šakal...“

„Jsou pryč.“

Kane se pracně snažil soustředit. „Kam šli...“

„Teď na to není čas. Velitel stráží je v dílně a střídá jí se služby. Musíme tě dostat z jejích osobních komnat, dokud to jde...“

„A co Popravčí...“

„Už jsem ti říkal. O toho je postaráno.“

„A co Lucan, co Šakal...“

„Na to jsem ti právě odpověděl. Teď půjdeme...“

„A co Nadya?“

Nedostal odpověď. A jak byl násilím zvedán a odnášen, ztratil schopnost řeči. Jako by mu někdo vrazil pod kůži roznětku a odpálil ji, jeho tělo ztratilo veškerou strukturální integritu, proměnilo se jen v nervové impulzy, které mu zkratovaly mozek i přes působení drog. Nedokázal víc než zůstat naživu – a pak zvracel, žluč se mu propalovala vzhůru hrdlem a kysla v ústech. Jak se začal dusit, Apex si ho hrubě natočil v náručí, aby se mu uvolnila ústa.

Další pípání.

Schody, ale v deliriu nepoznával, jestli stoupají, nebo klesají. Další, co vnímal, byl čerstvý vzduch. Chladný, čerstvý vzduch. Jakmile mu naplnil plíce, žaludek se trochu uklidnil a Kanea zaměstnaly vrstvy pachů. Borovice. Vlhká hlína. Slabý pach výfukových zplodin...

Střelba. Za jejich zády.

„Kurva,“ zabručel Apex.

Teď střelba nablízku. A výkřik někoho, kdo byl zasažen. Pak další hulákání.

„Tady!“ zavolal Blázinec.

Nyní rychlý pohyb a svištění kulek, hvízdající střely prolétaly kolem nich.

Prudké zastavení, něco se otevíralo a pak Apex řekl: „Ne, sednu si s ním dozadu – jed’! Jed’!“

Bez předchozího upozornění byl odhozen z Apexovy náruče a přistál ve stísněném prostoru, který mu surově tlačil na paže a trup. Vůně koženého čalounění mu pronikla do nosu, přitlačeného k něčemu málo poddajnému.

Apexův hlas, silný: „Jed'! Kurva, jed'!“

Prásknutí dveří a pak mnoho výstřelů, doprovázených teď řinčením, jak předpokládal, projektilů zasahujících kapotu auta. Burácení, motor. Skřípot, pneumatiky na dláždění. Hrubé kodrcání, praštil obličejem zase do něčeho jiného a pak se jeho tělo odrazilo nazpátek.

Než se nadál, auto jako by nabíralo rychlost...

Zvuk výbuchu, déšť střepin, prudký lijavec. Ted' vítr, poryv větru, příval v uších a na zjitřené pokožce.

„Zasáhli tě!“ přehlušoval Blázincův hlas okolní krávil.

Apex: „Jed' dál, seru na to!“

„Blíží se!“

Následovala další střelba a Kane ucítil přes střelný prach čerstvou krev. A potom výbuch...

„Jedeme terénem!“

Nebyl si jistý, kdo to řekl, protože po náhlém šknutí následovala krátká chvíle naprosto hladkého pohybu, jako by letěli vzduchem, a škoda že nemohli letět pořád. Následovalo žuchnutí, návrat na zem a turbulence, které ho převracely...

„Strom!“

Dunivý náraz byl tak hlasitý, až ho bodalo v uších, tak prudký, až ho bolest překonala i přes mlhavý opar drog, všechno ho zaneslo zpět k okamžiku, kdy dospěl k rozhodnutí dát šanci opravdové lásce někoho jiného.

A záměrně odpálil svůj vlastní kontrolní obojek.

Konečně, pomyslel si, jak ho opouštěla energie. Může se setkat ve Stínu s Cordhelií.

Když nepocítil při té vyhlídce ani úlevu, ani štěstí, namlouval si, že to způsobuje jeho utrpení.

Nemělo to nic společného s ošetřovatelkou, kterou předtím opustil, s tou, která o něj pečovala tak něžně a starostlivě, s tou, která u něj seděla, když se po jeho boku právě nenalézal Apex, jako by byl její osud svázaný s tím jeho...

S tou, do jejíchž očí nikdy nepohlédl a jejíž tvář nikdy nespátřil, jejíž zdráhavé pohyby vyprávěly příběh, který nikdy nevyjádřila slovy – a ani nemusela, aby pochopil.

Ne, jeho otupělost neměla s Nadyou nic společného.
Vůbec nic.

Jeden granát.

Nakonec našel Apex jeden granát v SUV, které ukradli.
To bylo sakra štěstí.

Jak se řítily pryč od nové lokace vězeňského tábora a kulky roztříštily zadní i postranní okno, skočil do krytu prohlubně blatníku u zadního sedadla, kam na něj úlomky bezpečnostního skla přšely jako sněhová plísňkanice. Zatímco se druhá salva střel odrážela od vnitřku vozidla, pomyslel na všechno to palivo v benzinové nádrži, a ačkoliv předtím instinktivně zavřel oči, znovu je hodně rychle otevřel...

Přímo před obličej se mu přikutálel malý kovový předmět, velký jako pěst, a ten hajzlík měl obrys dlaně a hranaté hrboly a takřka dokonale mu zapadl do levého očního důlku. Jako věčný agresor se právě připravoval ho odrazit, když mu došlo...

Škubl k předmětu hlavou a bleskurychle ho popadl. Což je na místě, když vyhraje v muniční loterii, o které jste ani nevěděli, že do ní máte los.

Ideální načasování. Ten, kdo se snažil napumpovat SUV olovem, znovu nabíjel, takže vznikla pauza v kanonádě.

Apex vytrhl pojistku a vymrštil se z podlahy. Burácivý zvuk z otevřené díry tam, kde bývalo okno na straně spolujezdce, ho naváděl lépe než zrak a pohyboval se instinktivně. Vystrčil trup z otvoru vytvořeného střelbou, do zad ho zasáhl poryv větru a zaostřil zrak na vysoké hranaté vozidlo, které je pronásledovalo ve vzdálenosti asi deseti metrů.

Zásluhou vnitřního osvětlení rozeznal dva strážce, jednoho za volantem, který upíral zrak přes kapotu, jako by měl místo očí laserová hledí bazuky, a druhého na místě spolujezdce, soustředěného na cosi ve svém klíně.

Přenesl váhu, vyklonil se ještě dál z okna, pravicí svíral madlo připevněné na stropě, aby se v nešikovném úhlu udržel. Dobrá zpráva: granát moc nevážil a vítr pracoval pro něj. Kovová hrouda prosvířela vzduchem, ale ve špatném úhlu. Místo aby proletěla předním sklem pronásledovatelů, zasáhla mřížku chladiče...

Kdepak, zásah byl dobrý. Místo aby granát skončil pod vozidlem, setrvačnost ho vynesla na kapotu a pak výš, do předního skla.

Ted', krucinál, *ted'*...

Kdepak, zásah byl špatný. Granát vyjel po šikmém okně a zmizel, když dopadl na střechu. Kde vybuchl ve vzduchu za pronásledovatelem.

„Kurva!“ Apex zajel zpátky do vozu. „Rychleji, musíme rych...“

Výbuch byl tak hlasitý, že zvuk přehlušil dunění větru a řev motoru a výbuch světla se podobal slunci, které si Apex pamatoval z doby před svou proměnou. Když se otočil na sedadle, uviděl zářivě žluté světlo uvnitř vozidla stráží, jas pronikající sklem na všech stranách a odhalující na okamžik siluety řidiče a spolujezdce.

Než se z nich stala pouhá součást střepinového salátu...

„Jedeme terénem!“ hulákal Blázinec.

Jejich vozidlo sjelo přes krajnici a o něco se zachytilo, rychlost se nezmenšila, zatímco si užívali krátký okamžik letu. Přistání praštilo Apexem o střechu SUV, hlava odnesla náraz nejvíc – Kane byl mezitím jako volně ložené zavazadlo, mlátil sebou, když přistáli na třech pneumatikách, málem ztratili rovnováhu, ale jaksi pokračovali v jízdě.

Apex se prudkým pohybem posunul nad Kanea, šubnutím přes něj přitáhl bezpečnostní pás a hrubě zastrčil uzávěr.

„Strom!“ zařval Blázinec.

Apex otočil hlavu. Přímo před SUV se ve světle reflektorů tyčil ten největší javor, co kdy viděl.

Řidič dupl na brzdu, SUV bojovalo se zpomalením, smyk je dostal do hodin, auto se zakymácelo, jako by se mělo převrhnout. Pak následovalo bouchnutí...

... chvílka točení...

... a následoval náraz tak ohromný, až to Apexe vymrštilo dopředu. Žuchl zpátky a okamžik zůstal omráčený, mžítka před očima, sluch mu vypovídal službu, vnímal jen svůj tep.

Zůstávali nehybní, ticho neprotínalo nic než sykot zničeného motoru, a vtom uslyšel něco z dálky.

Další vozidlo, které se k nim rychle blížilo.

Další strážě, pomyslel si a cítil přitom chuť vlastní krve.

Kurva... ale aspoň zemřeli při pokusu o útěk.

Se slábnoucím zrakem otočil hlavu a pokusil se zaměřit na Kanea. Celý zkroucený ležel napůl na sedadle, napůl pod ním, zkrvavená blůza a obvazy ho měnily v mumii. Zdálo se, že není při vědomí, a také nedýchal.

„Promiň,“ zasípal Apex a začal ztrácet vědomí.

Poslední, co ho napadlo, když umíral, bylo, že Kaneovi nikdy neřekl, že ho miluje.

Patrně to bylo dobře.

KAPITOLA DRUHÁ

*Králův audienční dům
Caldwell, stát New York*

Ne, *Annabelle* je první...“
„Absolutně ne...“

„Ale ano.“

„Ale ne.“

Zatímco vysoce intelektuální spor přecházel od pomalého kypění k bodu varu, Vishous, syn Bloodletterův, vrhl pohled přes místnost, která bývala jídelnou a teď se stala královou přijímací síní – právě včas, aby uviděl, jak jeho spolubydlicí Butch hledí na Rhage, jako by bratr nazval něčí matku příslušnicí nejstarší profese.

„*Annabelle: Stvoření*,“ pronesl bývalý policajt z oddělení vražd. „To je první díl. Každý to ví.“

Hollywood na něj namířil svým nástrojem zásobování mátovou zmrzlinou s kousky čokolády z ryzího stříbra. Alias polévkovou lžící, protože čajové lžičky byly moc malé. „Původní příběh líp rezonuje, když se k němu teprve vrátíš. Víc kontextu.“

„Proč bys měl začínat od prostředka?“

„Protože tak filmaři vyrábějí filmy. Podle toho se tomu tak říká. Vyrábět. Filmy.“

„Děkuju, Einsteine. Nechceš mi nakreslit...“

„... portrét? Jasně. Chceš ho s rozumem, nebo bez rozumu? Chci říct, pokud to první, nemůžeš stát modelem.“

„Myslel jsem spíš něco jako obrázek toho, co se ti

děje v hlavě, když takhle prohráváš v debatě. Není tam beznadějně prázdná?“

„To mám v žaludku.“

„Fajn, v tom se shodneme.“

Tenisové utkání urážek a problémů kinematografické kontinuity pokračovalo a Vishous usoudil, že si radši zakouří. Odloupl své štíhlé tělo od příborníku a přešel po perském koberci, ručně utkaném a zakoupeném před dobrým půldruhým stoletím. Pamatoval si dobu, kdy ten dlouhý pruh zářivých barev zatěžkával jídelní stůl, ke kterému se vešlo čtyřiaadvacet osob. Teď jenom zdobil leštěnou parketovou podlahu, žádný nábytek nehyzdil rozlehlý, jasný kroucený vzor až na dvojici křesel, stojících před krbem na protějším konci.

Byl tu už jen jeden další prostor na sezení. Na opačné straně elegantní obdélníkové místnosti, stranou v koutě, jako by byl ošklivý, ošklivý právník, vykázaný na hanbu do akvária se žraloky, seděl za svým psacím stolem králův advokát Saxton. Jako obvykle byl krásně oblečený, na zakázku šitý oblek s vestou, tvídový jako Angličanovy podvlékačky, jak s oblibou říkal Rhage, husté blond vlasy sčesané z hezkého obličejce, jak to nosíval Cary Elwes v největším rozpuku sil.

Jako obvykle měl řecký nos zabořený do knihy Starých zákonů, obočí svráštělé, naleštěnými nehty poklepal na rohy pergamenu.

Jako by se mu nezamlouvalo to, co četl.

„Můžu si přitáhnout židli, abych si pohrál s tabáčkem?“

Advokát nechápavě vzhlédl, jako by jeho mozek zápolil s paralelním zpracováním proneseného a psaného slova.

„No ano,“ řekl Saxton. „Samozřejmě. Pojd', pojd'.“

Jedna dokonale upravená ruka pokynula k rezervnímu křeslu.

Vishous zvedl mahagonový palác pro pozadí a přemístil ho k okraji psacího stolu. „Díky.“

„Moc rádo se stalo. Líbí se mi, jak to voní.“

Vishous se uvelebil a vyndal váček tureckého tabáku a balíček papírků Rizla + Black King Size Slim. „Tak jak zní verdikt ohledně zákazu vězeňského tábora.“

„Ještě to zkoumám.“

„Zopakuju to – proč se namáhat.“ Vishous ubalil cigaretu z dokonalé špetky sušeného listí a přešel špičkou jazyka po proužku arabské gumy na okraji papírku. „Wrath už zrušil krevní otroctví a *sehkluzi* žen. Může si sakra dělat, co chce.“

„Ano.“ Saxton poklepal na knihu Starých zákonů. „Ale tábor nezřídil on. Šlo o výtvar Rady. *Princepsové* byli ti, kdo zařízení zřídili, financovali a provozovali.“

„*Zařízení*? Tak se má té žumpě říkat? Protože když jsme tam vstoupili, byla to kurva noční můra.“

„Mám za to, že předchozí lokalita byla velice pochmurná.“

„Chybělo málo, abychom tábor našli včas. Zmeškali jsme to jen o noc nebo nejvýš o dvě. Pekelná frustrace.“

Na ta slova se Vishous podíval na druhý konec místnosti. Rhage a Butch se ještě pořád handrkovali o filmy Eda a Lorraine Warrenových, jakož i o všemožné svoje osobní nedostatky a vady.

„Ale no tak, Rada je rozpuštěná.“ Vishous pokrčil rameny. „Většina aristokracie je mrtvá. Kdo si sakra bude stěžovat? A mimochodem, *glymera* at' si trhne.“

Saxton si s úsměvem protáhl ruce nad hlavu a zahýbal krkem ze strany na stranu. Skutečnost, že se mu přitom nepohnul ani vlásek, nebyla zásluha pomády nebo laku. Bylo to tím, že každičký kousek jeho bytosti byl prostě tak zjemnělý a dobře vychovaný.

Nejspíš až po ty příslovečné podvlékačky, které pravděpodobně nebyly tvídové.

„Sice uznávám tvoje pocity,“ opáčil advokát, „nicméně musíme být opatrní. Král si samozřejmě může dělat,

co chce, ale mým úkolem je zajistit, aby byl obeznámen s veškerými možnými důsledky svých činů.“

I když byl Saxton původem i vychováním aristokrat, neměl svou společenskou třídu v lásce. Ale na druhé straně se ho vlastní rod zřekl, protože dával přednost společnosti stejného pohlaví. Dobrá zpráva byla, že našel novou rodinu v Bratrstvu a byl druhem náramného chlapíka. Ruhn byl dobrý.

Takže jo, ať si *glymera* trhne.

„Co nám můžou udělat?“ Vishous začal balit druhou cigaretu. „Nemají žádnou moc a Wrath je teď demokraticky zvolený. Nemají na něj.“

Advokát se znovu zadíval na inkoustové symboly v otevřeném pergamenovém svazku. „Přesto, jestliže budeme postupovat precizně, nemůže dojít k oprávněným stížnostem.“

„Prostě tam vtrhneme a vypálíme to. Kdo z toho tuctu aristokratů, co zbyli, to asi tak znovu postaví?“

Pokud dokážou najít nové stanoviště. Po letech, kdy byla stopa po soukromém odkladišti upírů, kteří naštváli *glymeru*, ztracena, se odtamtud Šakal osvobodil a přišel za Bratrstvem. Než se však všichni dostali zpátky do podzemní lokality, „zařízení“ bylo opuštěno: tomu, kdo teď tábor řídil, se jaksi podařilo nechat zmizet pět až šest set vězňů a celou výrobní drog, jakož i veškerý personál a strážce, jako by se rozplynuli ve vzduchu. *Puf!*

Ale kam? Vzhledem k okolnostem nemůžou být daleko.

„Zrušíme to.“ Vishous olízl další papírek. „Všechno to zavřít jedním výnosem a papíry řešit až potom.“

„Lokalizovali jste...“

„Ne, ale ten tábor najdeme. I kdyby nás to mělo zabít.“ Vyndal další papírek a pak vyštěkl směrem k druhému konci místnosti: „Ježíši, nemohli byste si to vy dva jednoduše najít na internetu?“

Butch a Rhage se otočili a podívali se na něj, jako by navrhoval vyvěsit před sídlo nápis „Na prodej“. A jako by se připravoval prodat spolu s nemovitostí i skvělého majordoma Fritze.

Vishous zalovil rukou v zadní kapse, vyndal telefon a zamával jím kolem sebe. „Nevím, jestli to někdo z vás ví, ale tady máte celý svět na špičkách prstů. Ťuky-ťuky.“

Butch si popotáhl rukáv saka značky Tom Ford, upjatě jako hodný katolický chlapeček, jímž býval a dosud i byl. „O to nejde.“

„A neměl bys věřit všemu, co si přečteš na internetu.“ Hollywood zagestikuloval lžící o velikosti vany. „Taky je nám celkem jedno, co si myslí ostatní.“

„Takže jde o soukromou strkanici,“ zabručel Vishous.

„Přesně tak.“

„Ohledně velice důležité hororové série,“ připodotkl Butch.

Kdovíproč si při pohledu na ty dva, stojící u jednoho z vysokých oken – Rhage velký, blond a krásný, ujídající z vaničky zmrzlinu Ben & Jerry's, Butch jako by čekal, až mu někdo z redakce *GQ* předá Cenu pro nejlépe oblečeného upíra roku – Vishous vzpomněl na první dny jejich trojky, kdy byli všichni nezadaní a poflakovali se v Doupěti.

Nevrátil by se do té doby, ani kdyby mu někdo zaplatil doživotní zásobu ručně balených cigaret, které by nemusel balit a olizovat osobně. Ale byly to pěkné vzpomínky. Stejně jako ti dva dementi byli velice dobří muži, velice dobří bratři.

Velice dobří bojovníci.

Vishous si zkontroloval čas na telefonu. Všichni tři přišli na dnešní audience předčasně, jakási neklidná čilost jim znemožnila otálet přes celé První jídlo v sídle. Wrath brzy dorazí a nedlouho poté začnou přicházet i občané na předem domluvené schůzky s králem.

Vishous nesnášel tuhle část své pracovní náplně, vysedávání, zatímco naslouchal soukromým rozhovorům o uzavírání sňatků, narozeních, úmrtích a majetkových sporech. Nicméně Bratrstvo černé dýky odjakživa fungovalo jako obránci živočišného druhu i králova osobní stráž.

Takže tuhle činnost Wrath nikdy nevykonával o samotě.

A kdoví, možná jedné noci bude bratrů zapotřebí.

Prozatím ho čekalo šest hodin neklidu, kdy nebude moct hledat ten podělaný vězeňský tábor.

Čím déle to místo nemohli najít, tím víc byl odhodlaný je vysлідit. Ne že by znal někoho, kdo byl v současnosti uvězněný, a nebyl žádná měkkota se spásitelským komplexem. Opravdu srdečně však nenáviděl *glymeru*, a i kdyby tábor koptovala nějaká frakce a už ho neřídila ta parta samolibých sráčů, viděl uspokojení v rozšlapání hračky, na kterou se podepsali.

A fajn, jo... Možná se mu nezamlouvala představa, že jsou tam vězni, kteří neudělali nic špatného. Podle Šakala se za mřížemi ocitlo množství vrahů, ale existovali i jiní, které tam strčili, ačkoli neudělali nic kromě toho, že „zneuctili“ úplně debilní pravidla společnosti. Jako třeba ženy, které porušily *sehkluzi* nebo opustily druhy, kteří je týrali. Muži, kteří představovali konkurenci, ať už politickou, společenskou, nebo v lásce.

Příslušníci jejich druhu.

Krucinál, jeho sexuální život nikdy nebyl právě konvenční, takže to klidně mohl být i on. Saxton. Ruhn. Blay a Qhuinn.

Takže ať si *glymera* trhne, pomyslel si a nabral další štipec z váčku.

„Najdeme to,“ slíbil královi advokátovi. „A já to s největší chutí vyhodím kurva do vzduchu.“

KAPITOLA TŘETÍ

V nové lokaci vězeňského tábora, tři patra pod tlejícími podlahami pokojů pro pacienty, ordinací a administrativními kancelářemi opuštěného tuberkulózního sanatoria, dvě patra pod dílnami, kde vězni zpracovávali drogy, pod soukromým obydlím Velení a o čtyři křídla popraskaných betonových schodů pod strašlivými noclehárnami vězňů... osamělá ošetřovatelka, zahalená od hlavy až k patě ve špinavě hnědém rouchu, měnila povlečení na tenké špinavé matraci s péčí, jaká se obvykle věnuje ložnici pána domu v jednom z nejvznešenějších domů aristokracie.

Nadya se pohybovala kolem zrezivělé kovové kostry lůžka, zastrkávala hrubá prostěradla mezi rozvrzaná péra a čtyřicet let starou vycpávku slamníku a záhyby látky, pod níž se skrývala, volně splývaly kolem jejího zjizveného obličejce a zmrzačeného těla. Byl to podivný kontrast, její ztuhlost, šhubavé pohyby a belhání, v porovnání se splýváním plátna, a ona nikoli poprvé uvažovala o tom, že nosí to, co nosí, zčásti i proto, že jí to poskytuje něco, co ztratila.

Vláčnost pohybu. Působ. Plavnost.

Existovaly však i jiné důvody, proč se tak halila.

Roztřepla čistou příkrývku ze záhybů, do nichž ji dříve poskládala, nechala vlněnou tíhu usadit a pak uhladila veškeré záhyby. Potom se s grimasou sklonila a zved-

la z betonové podlahy tenký tvrdý polštář. Umístila podhlavník, kam patřil, a zadívala se na prázdné lůžko.

Dokud nemusela odvrátit pohled.

To, co viděla kolem sebe, jí nijak nepozvedlo náladu. Její improvizované zařízení pro nemocné, zraněné nebo nemohoucí vězně se nalézalo v opuštěném skladišti, schovaném za lesem regálů, dosud obtěžkaných materiálem, který byl už před dvaceti lety expirovaný nebo zastaralý. Když se tábor přestěhoval sem do této staré lidské nemocnice, trvalo jí celé noci a dny, než vyklidila prostor pro řadu nemocničních lůžek, a i když vydrhla podlahy a vyprala ložní prádlo a umyla stěny, kam až dosáhla, s prachem na policích se nenamáhala.

Její energie měla své meze, na něž ke své škodě ne dbala.

Zatím měla dva pacienty. Ne déle než před jednou nocí vyprala a přestlala lůžko na druhém konci, kde se nalézala ta lidská žena.

Kde nad ní hlídkoval Lucan.

Kde se vlkan zamiloval do své osudové družky.

Ze svého místa ve stínu byla Nadya svědkem narůstající náklonnosti mezi nimi a poznávala ji takovou, jaká byla: požehnání udělené osudem. Úleva v utrpení, zdroj naděje uprostřed chaosu, směr, když se vše zdálo ztraceno.

Cíl, i když domov chybí.

Po ženině odchodu věnovala Nadya podobnou péči praní příkrývek a prostěradel. Věděla, že Rio už se nevrátí, předpokládala, že přežila návrat ke svým lidem – a tudíž věděla, že se nevrátí ani Lucan, neboť kde ta žena bude, tam půjde i on. Proto na jeho počest svlékala a znovu stlala lože precizně, jako by její úsilí mohlo mít nějaký dopad na jejich budoucnost.

Jako by držela v rukou magii a mohla ji zaměřit na jejich cestu.

Znovu upřela zrak na lůžko před sebou. Pak znovu

roztáhla dlaně a přejela jimi po příkrývkách. Jak zaznamenala strukturu hrubé vlny, představovala si v duchu, jak se na její kliniku vrací pacient, který tu ležel, jako by ho mohla přivolat pouhou vůlí. V duchu viděla, jak se k ní vrací stejným způsobem, jakým se tu ocitl, Apex a Blázinec ho nadnášejí v podpaží, nohy se nedotýkají betonu, hlava volně svěšená, tělo otřesně zraněné...

Ale jeho oči ji vyhledaly, i když měla tvář skrytou pod kápí.

Představovala si Kanea do nejmenších detailů, živé maso popálenin, ostrůvky ohořelých vlasů, ústa pevně sevřená utrpením. Povadlé údy. Spáry rukou, na nichž chyběly prsty.

Dělala pro něj, co mohla, ovšem její úsilí mnoho nezměnilo. Zůstával na prahu smrti až do předešlé noci, kdy ho stráže hrubě odvěkly bez ohledu na jeho ohrožený stav.

Snažila se jim v tom zabránit. Ale muž, který ho vlekl, jí přiložil k hlavě pistoli. Nikdy nezapomene na výraz v těch studených, bledých očích.

Poté co byl Kane násilím odveden, nechala jeho lůžko tak, jak bylo, jako by to byl maják, který Kaneův osud dokáže najít, jen pokud nevymění povlečení. Což byla náramná hloupost.

Nevrátí se. A jeho konec byl strašlivý.

Namlouvala si, že konečně našel klid. Nahoře ve Stínu. Se svou milovanou družkou, o níž mluvil v deliriu.

Sedla si, zrezivělá péra zavržala pod její tíhou, a neuslyšela ani jediný osamělý zvuk. Položila dlaň na čerstvě vypraný povlak a v duchu viděla zbytky Kaneových vlasů a snažila se vnímat jejich strukturu, jejich měkkost, jako by ho mohla přivolat zpět, jestliže budou její vzpomínky dost zřetelné.

Jenže takhle ožívování nefunguje. Ani zmrtvýchvstání...

„Někdo ti chybí?“